Saga frá Japan.
5 1/2 blað oct.

9.

Saga frá Japan

Það var í öndverðu, að Alfaðir leit yfir allt sem hann hafði gjört og sjá það var hardla gott. Það var það; en þó þótti honum Japan ekki vera í þór lagi, sem hann vildi, eda vissi að menniurnir gerðu sig ánægda með: Það var allt háir jöklar og tindar, hrann og feykilega stór grjótur. Þetta þurfti að laga; hann sendi þór tov engla af himnum ofan einn góðan veðurdag og átti dagverk þeirra að vera það þann daginn að gera Japans-land slétt, fagurt og frjóvsamt land svo, að þar ætti ekki sinn líka á jörðunni. Englarnir stigu niður, var annar þeirra Karl-engill, en hinn Kvennengill. Á leiðinni stakk Karl-engillinn uppá þór að þau skildu skipta med sér verkum og skyldi Kvennengillinn annast um vestur- og suður-landið, en Karl-engillinn um austur og norður landið. Þegar þau voru komin niður undir skýin, skildu þau og mæltu sér mót á sama stað aptur að kveldi. Þegar Karl-engillinn kom niður úr skýjunum og niður á jörðina bar hann þar að sem maður einn var að höggva skóg; var maður nýbyrjaður að höggva og hafði lítið adhafst enda var þetta snemma morgnus og vat hann mí á steini og var að hvíla sig eptir fyrstu skorpuna. Þeir

heilsast innilega og spyr skógarmaðurinn
tíðinda og hvaðan hann komi og hvert hann ætli
og kem af himnum ofan og ætla héðan og yfir í
að vinna þar í dag og þarf að flýta mér svo
dagsverkinu einsog fyrir mig liggur verið hafi
verða nú sátt! „Já, já, hvað óttalaus gangan á
þig niður laginn og hvílda þig rétt á meðan þú ert
mér frétturnar, og held þú náir yfir í Japan í dag
þó þú farir staldrir ögn við á meðan við hvílumst ofaná
Í dag! Eg þarf ekki einu sinni að ná yfir í Japan
í dag heldur ljúka verki mínum þar og fara
heim í kvöld og verða nú sátt! Já — en — já
en — hvað er þetta — heyrðu, þú kemur þú
í nefið hjá mér! — Jója — Jæja blessaður
maður hvorki stundar korn á gröfum einsamur
tóku í nefið og sagði við sjálfan sig, hvaða
ógnar vinnuharka er þarna upp frá — en þetta
er nú reyndar alltaf kaldgæfi piltur, gætum vel
verið að hann sé svona stæltur eða sjálfur
alls ekki nema heimboðala hérlendis að tala og
það er best að ég standi upp og fari að vinna líka.
Hann vann, feldi skóginn hvöss alt það sem
dagsinn sem hann hafði gert dagsinn áður og hafði
það fleirum mjög og efnilega manni sem hann talaði

við um morguninn.
Það fór kærum engilinum að sýnast, að þegar hún
hefði heilsað við Karlmanninn, hengdi hún með
sér; ekki þó í sé kvennmaður skal ég reyna að
segja það í dag að við kvennfólkið stöndum ekki
að baki Karlmannanna með dugnaðinn og svo
hertir hún flugið og sveif í einu vetfangi niður
á steypinnum. Þegar niður á jörðina kom, hitti
hún engilinn svo á, að kona nokkur, á að giska
jafnaldra hennar var að dorga vatn á katlinn
og virtist vera að flýta sér sem mest hún mátti að gjöra
að mánaðar gömlu meybarni sem hún átti heima — Bjarnar hennar var úti á engi að slá
slóg — fór heilsast með virktum. Unga konan
spyr hana hvaðan hún komi, hvað sé að frétta og
hvert hún ætli. Kvennengillinn segir að hún ætli
héma yfir í Japan til að vinna þar í dag; hún
hafi þar mikið verkefni fyrir höndum, en sam-
kvæmt sér hafi verið margir piltar sem eigi að vinna
á móti sér og sig langi til að standa staðin að
baki honum með vinnubrögðin. Já, en blessuð
vertu, þú kemur þó snöggvast inn með mér og
þiggur kaffisopa, ég vend engu standi að hitta á
kaffitímann. Nei, ég vend of langi og mér ekkert

ekki af dezinnum til þess sem ég á að gera og verta
nú sæl. Ussu sussu, hvad er að tarna, ottarda virki
leza láta þeltinn sem þú varst með, hræda þig eda
gera þig óttaslegna fyrir þér að þú ekki ljúkir eins
fljótt þúm storfi eins og hann sinn, trú mér til
hann staldrar einhvernstadar annað eins á leiðinn
eins og þú þó þú brezdir þér inn með mér. Rétt í
þessu bar þar að dyrunnunn og heyrdu barnsgrát
inni — já og heyrdu, þú mátt þó til með að líta á
blessuðu litlu ögnina mína, o hún en að gráta —
komdu rétt snöggvast inn, ég skal ekkert tefja þig
og svo genga þar báðar inn og inni í bænum var svo
undur fallegt blessað barnið að Kvennengillinn
gat ómögulega af sér stadið að taka það í fanzið og
hugga það á meðan hin brá upp Katlinnu í
snatri. Og svo fóru þar að masa saman, drekka sopa
sinn, tvo bolla hvor eda þrjá, spyrja hvor aðra og
gæla við krakkann á milli, en tíminn leið og
þar höfðu svo ótal margt að skrafa saman um, oddi
parna ofan frá og neðan: um trúlofanir um pilta
og stúlkur, um snid á fötum, um húsbændurna og minn
fólkið o. frv. svo að komid var að nóni þegar þar
skildu — en, o, tíminn var ordinn svo rammur, svo
lítid eptir af dezinnum þegar Kvennengillinn kom
til Japan, að hún hafdi adeins haft tíma til að fara
róta í allra stærstu flöllunnum og sína þeim um
svo að það sem upp niður vissi áður vissi nú upp

Dá eítilli hrannhrúgu, máske allt að helmingnum af öllu stórgrýtinu, hafði henni tekist að færa saman í einn feikna stóran garð fram með sjáfarsíðunni en engin tiltök að túninu entist til þess að flegja þó öllu í sjóinn, að eins nokkrar smá hrúgur ultu ofan af hér og hvar á við og dreif, ~~en þar~~ enda hafa þar stadið þar síðan svo að ekkert skip hefur getuð lagt þar að landinu síðan, en þar hafði þó mátt lenda smarri skipum áður. „Verkin (Karl-engilbins) sýna aptur á móti merkin" Hann vann af kappi frá morgni til kvelds: Ruddi öllu um og ofan í hyldjúpa lands-álana, bjó til víkur og nes, firði og flóa með löngum og boga myndud um annesjum, sléttadi landið og bjó til stöðuvötu, ár og læki, dali, holt og hæðir, allt uppá haganlegastan máta svo að landið á ekki sinn líka í heimi. Þetta er orsökin til þess að landið Japan lítur svo út sem það gerir enn é dag, þó síðan hefa engir englar verið í himnum ofan sendir þangad í þeim erinda gjörðum að laga landið.

Skógarmaðurinn kom heim um kvöldið og sagði konu sinni frá þó sem fyrir hann hafði borið um daginn: Hann hefði hitt mann sem ~~ekkert~~ ekki hefði ~~mátt~~ haft neinn tíma til að tala við sig, ekki

einusinni haft lúsa til ad taka; nefid hj
sér hvad þá meira, en konan hafdi aldrei
lifad eins skemmti legan dag, aldrei hitt
jafn inddla og elskulega stúlku – ó, hún
var svo elskulega og sagdi mér svo m
ég vildi bara ad hún hefdi getad ~~[illegible]~~ lokid, vid ad þad
hún átti ad gera, en hún var regudar skrambi
lengi hjá mér. Tíminn líd er svo vandrad
fljótt stundum.